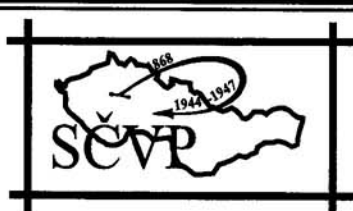

ZPRÁVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/2005

A válce byl konečně konec...

V souvislosti s výročí ukončení 2. světové války v Evropě požádala redaktorka Českého rozhlasu několik volyňských veteránů a veteránů o krátké osobní vzpomínky na tyto dny před šedesáti lety. Český rozhlas 1 je vysílal v pořadu Dobré jitro dne 8. května 2005 od 05.00 do 08.00 hodin. Mírně upravenou nahrávku jsem nabídl p. redaktorce našeho Zpravodaje, aby zvěřila vhodnost jejího uveřejnění.

Úvodem několik souhrnných informací. Do carské Volyňské gubernie, která je větší než Čechy a Morava, se naši předkové začali z vlasti stěhovat počínaje rokem 1868. V roce 1939 žilo na celé Volyni kolem 40 000 Čechů v 638 obcích. V předjaří a na jaře roku 1944 více než deset a půl tisíce nás spontánně nastoupilo do čs. jednotek v SSSR, což bylo více než 26% veškeré české populace na Volyni.

Spolu s dalšími 446 volyňskými nováčky jsem do čs. armády nastoupil v Jefemově v Tulské oblasti a během čtyř letních měsíců nás devět Čechů, Slováků, Podkarpatských Rusů a Židů bylo ve staroslavném městě Murumi vyškolen jako důstojníci spojovací služby. V bojích na Dukle jsem velel kombinované radio-telefonní četě a od března 1945, počínaje boji u Liptovského Mikuláše jsem velel radiové jednotce o počtu 44 radistů a s nimi jsem zabezpečoval radiové spojení jedné z brigád armádního sboru.

Po této vstupní informaci se věnujeme vlastnímu tématu, tj. vzpomínce na poslední dny války. Začnu dnem, či spíše nocí, z 1. na 2. května 1945, kdy celá brigáda ve tmě a v dešti po lesních cestíčkách, vedená místními lesáky a jinými dobrými lidmi, se přesunula ze Slovenska přes Javorníky na Moravu. Za rozbfesku jsme se dostali sice nacistům do týlu, ale ti se rychle zorientovali a brigádu prakticky obklíčili. Ostatní brigády armádního sboru totiž tak úspěšně nebyly a poněkud se zpozdíly.

Z nesnázi nám pomohli místní partyzáni. Jak jsme se ve Vsetíně dne 4. května dověděli, přepadli štáb nacistického armádního sboru a způsobili zmatek ve velení, proto, tlak povolil a mohli jsme nacisty hnát dál.

Na nadšení a úžasnou pohostinnost vsetínských občanů všichni vděčně vzpomínáme. Měli jsme možnost u nich pobýt jen několik hodin. Uvedu jen jednu epizodu, která je pro vztah k našim vojákům charakteristická.

K veliteli našeho spojovacího praporu přišel feditel místního pivovaru a nabídl nám celý povoz soudků piva. Na námitku, že to nemůžeme přijmout, protože za chvíli pokračujeme v pochodu a soudky mu nemůžeme vrátit prohlásil: „nechávejte je hoši prázdné u pankejtů my si je posbíráme“.

Až do 7. května jsme v krátkých, ale urputných bojích, postoupili k Holešovu a dne 8. května kolem 10 hodin dopoledne jsme vstoupili do obce Obědkovice. Postup byl zastaven, chystala se ofenziva. Ve 22.30 hod. podřízený radista zachytil zprávu o podepsání kapitulace.

Do rána jsme nespali nejen radostí, ale také proto, že sovětské dělostřelecké pluky, které měly ofenzivu dělostřelecky podpořit střílely na oslavu až do rána.

Ráno 9. května jsme po určené trase vyrazili za ustupující Schörnerovou armádou směrem ku Praze. Druhý den, 10. května, jsme se po ránu přiblížili k obci, z níž k nám naproti vyběhl celý houf plačících žen. Přivedly nás do zahrady na okraji obce, kde na stromech viselo za nohy kolem deseti bestiálně povražděných mužů. Jejich těla ještě nevystydla. Radiem jsem porozuměl veliteli brigády, který nařídil pěším praporům obklíčit a pročešat blízký les do něhož vrazi utekli. Naši vojáci zajali asi 50 z nich. Na obou stranách však byli ranění a padlí, protože nacisté se fanaticky bránili. Závěr jsem na vlastní oči neviděl, protože jsme museli jít dál, ale vyprávěli mi to kolegové.

Tento den, 10. května večer, nám velitel nadiktoval trasu pochodu na den příští a já jsem s radostí a udivením konstatoval, že trasa vede přes obec Bohuňov na okrese Polička. Z vyprávění rodičů a prarodičů jsem totiž věděl, že z této obce se naši dva prapředkové bratři František a Josef Bačovští přestěhovali na Volyň. Nebyli sami. Z okresu Polička se tehdy vystěhovalo dvacet rodin, které na Volyni, v lese, založily obec Martinovku a v této obci jsem v rodině Bačovských vyrostl. Moje maminka Antonie Hofmanová rozená Cmuntoová z Teremna si totiž vzala za manžela vdovce Leopolda Bačovského s osmi dětmi a mne do rodiny přivedla. Spolu pak měli dvě dcery, takže nás bylo jedenáct. Přesto, že jsme byli troje děti, díky rodičům jsme si všichni velmi dobře rozuměli a přeneslo se to i na naše synovce, neteře, ba i vnuky. Po tomto vysvětlení, vážení čtenáři uznáte, že právem vyprávím o Bačovských, stejně jako o Hofmanových jako o svých nejbližších příbuzných.

Vraťme se však, do večerních hodin dne 10. května 1945. Po poradě jsem požádal velitele spojovacího praporu, abych směl spolu se dvěma vojáky vyrazit na koních již za svítání napřed, abych se po příbuzných v Bohuňově poptal.

Byli jsme prvními čs. vojáky, které bohuňovští po okupaci viděli vítání, slzy, dojetí, ale já se především ptal na příbuzné. Poslali nás k řeznictví. Starší pán, podobou jako by z oka vypadl strýci Gustavu Bačovskému, který po jaru 1944 zemřel jako voják v Kamenci Podolském, mi řekl: „jo děda vyprávěl, že se jeho bratrance vypravili do Ruska, ale že se jejich praprotomci přičinili o naše osvobození to nás nikdy nikoho nenapadlo“. Vnímavý čtenář jistě postřehl již na začátku mého vyprávění náznak motivu, který starý pán takto uvedl, ale tento motiv má ještě krátké lidské pokračování. „Tak pojed' chlapče, povyprávíš jak jste tam žili“ vyběhl mne dědoušek. „Nemohu, brzy přijde moje podřízená jednotka a musíme dál“. No, dopadlo to trochu jinak, protože když zjistil, že těch podřízených kluků (a několik děvčat-radistek) je více než čtyřicet, řekl:

„včera jsem zabil prase, místa je na zahradě dost, než přijdou tak to vše připravíme a však vy to zas doženete“.

Tak se také stalo. Velitel praporu spolu se štábem dostali také výslužku a moji zlatí kluci, o děvčatech nemluvě, kteří po celou dobu bojového nasazení brigády ani jednou neztratili radiové spojení, to dědečkově prase snědli.

Po létech jsem do Bohuňova zavítal s manželkou a prvním synem. Dědoušek již nebyl naživu a jelikož byl posledním mužským potomkem rod po meči v Bohuňově vymřel. Za to na Volyni se rody obou bratrů košatě rozvinuly. Z Volyně reemigrovalo do vlasti více než dvacet pět rodin a svobodných mužů toho jména a to nepočítám dva padlé při osvobozování Československa. Žimá volyňská země bohatě rodila nejen zemědělské plodiny, ale vytvářela podmínky pro rozmnožování lidských rodů, které ji svojí prací pilně zvelebují a když bylo třeba, přispěli svým přiměřeným dílem k osvobození i své historické vlasti. Jiří Hofman, květen 2005

Dialog: emigranti a reemigranti - připravujeme novou akci

Vážení krajané, občanské sdružení na podporu multikulturních aktivit SPEKTRUM ve spolupráci s Radou černobylských krajanů, Městským muzeem v Jaroměři a Karlovou univerzitou uskuteční v Jaroměři dne 13.-14. srpna 2005 akci **Den zahraničních Čechů**, v níž se předpokládá účast našich krajanů, většinou mladých lidí, z více než 30 států.

Cílem akce je výměna zkušeností v sociálně-kulturní integraci emigrantů a reemigrantů. Jde o integrační proces našich krajanů v zahraničí a o krajany-reemigranty v České republice, respektive o příslušníky národnostních menšin, se zvláštním zaměřením na udržování a rozvoj kulturních tradic.

Během akce budou uskutečněny tyto aktivity:
a) Beseda u kulatého stolu za účasti zahraničních Čechů (jde převážně o krajany-účastníky letního kurzu českého jazyka v Dobrušce a také o reemigranty, potažmo i příslušníky národnostních menšin žijících v České republice).
b) Přednášky o sociokulturní integraci příslušníků národnostních menšin a migrantů v ČR a zahraničí.

c) Seznámení účastníků akce s kulturním dědictvím regionu východních Čech

d) Společná večeře a večerní kulturní program za účasti uměleckých souborů z regionu východních Čech.

Formuláře závazných přihlášek budou Vám zaslány na objednávku, kterou lze učinit do 20. května 2005 na adrese: doc. Boris Iljuk, Masarykovo nám. 1, 551 02 Jaroměř-Josefov, nebo e-mailem: biljuk@quick.cz.

Upřednostňujeme skupinové objednávky prostřednictvím členů Rady černobylských krajanů, žijících ve vašich lokalitách. Z důvodů omezené kapacity historické budovy Důstojnické besedy v pevnosti Jaroměř-Josefov, kde proběhne zmíněná akce, organizační výbor bude nucen přistoupit k regulaci počtu účastníků v případě, že by se jich přihlásilo velmi mnoho, za což se předem omlouváme.

Doc. Boris Iljuk, předseda Rady černobylských krajanů

MARIE PÁNKOVÁ ZEMŘELA ...

Marie Pánková, se kterou jsme se rozloučili 1. dubna na hřbitově v Žatci, se narodila 25. října 1922 ve Zdobunově na Volyni Alexandru a Emilii Klíglovým. Tam také chodila do sedmitřídní české školy a poté do polského gymnázia. Prostřednictvím svého bratrance se seznámila s mladým fotografem Alexandrem Pánkem, za kterého se v den svých dvacátých narozenin provdala. V období fašistické okupace pracovala se svým manželem v závodě Fotografia a když německá armáda ustoupila, přijel do Zdobunova kpt. Dočkal a odvezl oba do 1. čs. brigády, kde paní Pánková u generála Svobody pracovala v Osvětě jako radistka.

A tak se stalo, že jako první ve sboru zachytila bansko-bystrickou vysílačku vyzývající Slováky k povstání. Přes Dukelský průsmyk a Malou Fatru se dostala až do Prahy, kde pracovala na štábu 1. čs. armádního sboru.

V listopadu 1945 byl přidělen manželům Pánkovým v Žatci byt a definitivně zde zůstali. Tady se jim narodily dcery Alla a Pavla. Paní Pánková pracovala jako prodávka a po smrti manžela v r. 1962 jako vedoucí fotoprodejny. Vyučovala v lidových kurzech ruštiny, byla členkou představenstva OV ČsPB, byla zvána na desítky besed se žáky, jejich učiteli i vojáky. Pracovala v UVČsPB, více než 15 let byla členkou ÚRK ČSPB, poslankyní, členkou sociálně-zdravotní komise. Ve všech funkcích se vždy snažila pomáhat bývalým zahraničním vojákům v jejich těžkostech. Byla jednou ze zakládajících členů Historicko-dokumentační komise Čechů z Volyně a Sdružení Čechů z Volyně v roce 1990. V posledních letech vykonávala funkci místopředsedkyně Celostátního výboru SCVP. Ráda také vzpomínala na svou práci externí průvodkyně Čedoku. Po těchto zkušenostech v r. 1992 již jako důchodkyně začala podnikat a založila cestovní kancelář Pancest. Díky její vytrvalosti byl ve fašisty vypáleném Malíně na Volyni k 55. výročí malinské tragédie postaven pomník, který slavnostně vysvětil tehdejší olomoucký vladka Kryštof v současné době nejvyšší představitel pravoslavné církve v Čechách.

Při oslavě 80. narozenin Marie Pánková řekla, že všechna lidská přání, která měla, se jí vyplnila, i té pravnučky se dočkala. Jen jedno se jí nepodařilo, a to vydat knižně fotografie jejího zemřelého manžela, který byl jediným českým

fotoreportérem 1. čs. brigády a jehož více než 200, většinou nezveřejněných, fotografií z bojů naší východní armády vlastnila. To je odkaz, který se ti, kdo zůstali, budou snažit vyplnit.

Dcery Alena (Alla) a Pavla s rodinami Celostátní výbor SCVP projevuje rodině zemřelé, která byla jeho přední spolupracovnicí, upřímný projev účasti.

Opustila nás Marie Pánková ...

Jako vždy i tentokrát Vám chci oznámit úmrtí, ale toto je pro mne velice těžké. Po dlouhá léta jsem s Marií jezdila na Volyn. Nejdříve vlakem, ale potom autobusem vždy dvakrát v roce bylo to vždy koncem května a na 13. červenec k výročí upálení občanů Českého Malína. Nabídl mi přátelství, kterého jsem si cenila.

V 90. roce jsme společně zakládali Sdružení Čechů z Volyně, a ona nám byla vedoucí našeho regionu doposud. Vždy aktivní, obětavá a ochotná pomoci. Ale, bohužel, náhle těžce onemocněla a po krátké době zemřela. Na Velikonoční pondělí v nemocnici. Odešla nám naše Mařenka Pánková ze Žatce, rodačka ze Zdobunova, ve svých 82 letech. A dnes je 1. dubna k též by to byl jen april, ale není. My jsme se s ní rozloučili v hojném počtu.

Byla to pravá bojovnice, která prošla druhou světovou válkou po boku svého manžela ve Svobodové armádě. Myslím, že je zbytečné o ní více psát, znali jste ji dobře všichni a tak Vás prosím o tichou vzpomínku, kterou si všichni zachováme. Nechť její země lehká!

Pozůstalé rodině projevuje upřímnou soustrast za náš výbor a region Kamila Ondrová.

Region Cheb

S upřímnou lítostí a zármutkem jsme přijali zprávu o úmrtí paní Marie Pánkové.

Měli jsme ji rádi pro její vstřícnou a přátelskou povahu, vážili jsme si jejich aktivit pro SCVP, usílili a osobní přínos při budování pomníku obětem Českého Malína. Díky jejímu Pancestu většina z nás mohla navštívit místa svého mládí na Volyni.

Naposledy Ti, Maruško, za všechno děkujeme, kéž Ti dá Bůh lehké odpočinutí. Budeme s láskou a úctou vzpomínat.

Pozůstalé prosíme, aby přijali projevy naší hluboké a upřímné soustrasti.

Za volyňské krajany regionu Cheb
Ludmila Mácová

I redakce Zpravodaje se připojuje k upřímnému projevu hluboké účasti rodině zemřelé.

Jako jiné roky se bude konat i letos Zájezd na Volyn s Pancestem od 11. do 17. 7. 2005. Program tradiční.

Zájemci nechť odešlou závaznou zálohu 2.000 Kč do 30. 5. (na vízum) zároveň s čitelnou kopií stránky pasu s fotografií + 1 fotografie (i z pasu), jméno, rodné číslo, adresu a telefon vše na adresu: Mgr. Alla Finkousová, Volyňských Čechů 1707, 438 01 Žatec.

Mobil: 603 561 808, tel., fax: 415 740 540

Volyňští Češi

v prvním a druhém odboji.

Tak se jmenuje kniha, jejíž první vydání v roce 1999 čtenáři rozebrali za tři měsíce a svými dopisy, povzbudivými i kritickými připomínkami přiměli jednoho z autorů, aby po rocích bádání v archívech, vyhledávání pamětníků a soukromých dokumentů připravil její podstatně rozšířené druhé vydání. Tato nová kniha pod stejným názvem byla na podzim 2004 představena na krajanských setkáních v Brně a Chomutově.

Prvotní snahou autorů Jiřího Hofmana, Václava Širce a Jaroslava Vaculíka bylo doložit konkrétními seznamy účastníků jak volyňští krajané přispěli ke vzniku Československé republiky v roce 1918 a k jejímu osvobození od nacistické nadvlády za 2. světové války. V prvním vydání se to zcela nepodařilo.

V novém vydání jsou uvedeny základní údaje o každém z více než tisíc pěti set legionářů za 1. světové války v Rusku, základní údaje o více než dvou tisících zahynulých vojácích v československé, polské a sovětské armádě za 2. světové války. V této části, kromě zasvěcených historických studií doc. J. Vaculíka, je protokolární záznam, pořízený podle odvodních protokolů, o počtu volyňských Čechů, kteří se do čs. armády v SSSR přihlásili a kolik z nich bylo do armády zařazeno a nakonec údaje o více než čtyřech stovkách volyňských žen, které dobrovolně vstoupily do čs. jednotek v SSSR.

V druhém dílu se na faktech dokumentují události v zázemí. Je zde seznam více než čtyř set padesáti zavražděných německou nacistickou armádou, včetně malinských mučedníků, jejichž seznam je uspořádán podle záznamu, který byl nalezen v jejich společném hrobě při stavbě památníku a který byl upřesněn zachráněnými pamětníky. Seznam zavražděných UPA obsahuje údaje o více než třech setech sedmdesáti našich krajanech a seznam zahynulých při přechodech fronty má více než sto dvacet jmen.

Volyňští pamětníci vzpomínají na hrůzné vraždění Židů německými nacisty a UPA. Dosud nebyla zdokumentována pomoc volyňských Čechů svým pronásledovaným židovským spoluobčanům. Po rocích úsilí se podařilo sestavit seznam více než dvou set třiceti Židů, zachráněných s pomocí Čechů a ve většině případů byla zjištěna i jména zachránců. Na sedmdesáti stránkách této části knihy se popisují hrůzné události, se šťastným koncem, protože zachránci nepřestali být lidmi v pravém smyslu toho slova.

Pokud by kniha obsahovala pouze seznamy, pak by posloužila jako historický dokument, ale její čtení by bylo nudné. Toho si byli autoři vědomi a proto ke každému z výše uvedených seznamů se váží zajímavé příběhy; spíše tragické, kde se to hodí i úsměvné, ale hlavně lidské - spíše člověčí. V celé knize je jich rovných sedmdesát. Nejvíce, třináct, jich je v části o zachráně Židů, k seznamu volyňských žen se jich váže jedenáct, protože autoři chtěli vzdát úctu našim „bojovnicím v zázemí“, pak následují co do počtu frontové příběhy, příběhy ze zázemí o UPA a nacistických katanech atd.

Knihu vydal Svaz bojovníků za svobodu za soukromé finanční prostředky na neziskovém základě, pod číslem ISBN 80-7005-036-5.

Má 438 stran, 15 ilustrací, jejichž autorem je arch. ing. Jiří Železný. Vytiskla tiskárna MH Praha. Vydavatel pověřil ústřední distribuci J. Hofmana, který zasílá knihy hromadně distributorům regionů SČVP. Cena knihy při osobním odběru u nich je 200.-Kč. V běžných knihkupectvích je cena 250.-Kč.

Možná, že leckterý ze čtenářů, který již dosáhl věku jako pisatel těchto řádků anebo je starší si pomyslí a třeba i řekne: „k čemu nám starým je taková knížka potřebná. Sužují nás nemoce, trápí nás i naše okolí a máme se zabývat tím, co se nevrátí. Mladí o to zájem nemají, mají jiné starosti.“ Je v tom kus pravdy, pokud jedinec myslí jenom na sebe. A máme my, současníci, právo myslet pouze na sebe a nebo dbát také na to, co bude po nás? „Co udělá člověk pouze pro sebe, odejde s ním, to co udělá pro jiné, to po něm zůstane“ tato pravda je stará, jako lidstvo samo. A mladší generace? Je pravdou, že nyní musí dávat priority sebezvědomí, rodině, zaměstnání (někdy i v obráceném pořadí), ale sami podle sebe víme, že k zájmu či dokonce touze vědět něco o minulosti svého rodu, případně vesnice či města musí člověk dožít (pokud je toho schopen). Informace pak hledá s potížemi. Pamětníci již nejsou a když ještě byli, tak jejich vyprávění ani neposlouchal.

Oprávněně lze očekávat, že naši potomci se po mnoha rocích rádi dozví, že jejich předek bojoval anebo padl za vznik nebo za svobodu našeho státu, a kolik ze takových bylo v obci jeho předků na Volyni, nebo o tom, že jeho prababička neváhala jako mladé děvče jít z bezpečí domova do frontových nejistot jako zdravotní sestra nebo radistka, či jak jeho předkové riskovali život celé rodiny, aby pomohli pronásledovaným a projevili svoji lidskost v ne lidské době a nebo že byli obětí zvláště nacistických okupantů nebo svévolé UPA. Možná, že z uveřejněných příběhů si udělá představu o starostech (a snad i radostech) svých předků a cítí se alespoň trochu do atmosféry jejich života. Darujte jim tuto knihu a nemusí to být až „pod stromček“.

J. Hofman

Oznámení

Od polského přítele, historika, Mgr. Wl. Siemaszko z Varšavy jsem obdržel knihu Przewodnik po Ukrainie Zachodniej czesc I WOLYN.

Průvodce po Volyni sepsal v polském jazyce Grzegorz Rakowski a vydalo ho v roce 2004: Oficyna Wydawnicza REWASZ

Piotr Antoniak
ul. Dobra 5 m. 36
skr. p. 174

05-800 PRUSZKÓW Polsko

Pokud je mi známo, jde o druhé takové vydání „Průvodce po Volyni (první vyšlo v r. 1928). Tento Průvodce zahrnuje Západní část „Volyňská oblast“ jakož i Východní část „Rovenská oblast“.

Autor po několik let cestoval po Volyni, podrobně popisuje jednotlivé obce, městečka i města, jejich dějiny, osídlení, zajímavé architektonické prvky, hospodářský vývoj, administrativní a politické dění až k dnešnímu stavu.

Průvodce je opatřen velkým počtem historických fotografií, jakož i současných dobových.

Součástí Průvodce je velká barevná mapa Volyně i s názvy v ukrajinštině některých přejmenovaných obcí.

Zájemci o tuto knihu necht' se obrátit přímo na vydavatele, jak je uvedeno výše.

Cena knihy na obalu není uvedena. Při objednávce se předem dohodněte na ceně. Platba je možná v polských zlotých nebo v EURO prostřednictvím České banky.

Autor připravuje další díly Průvodce „Lwow“ a „Podoli“.

Jaroslav Mec, region Praha
(Redakce se omlouvá za chyby v polštině tiskárna nemá k dispozici polské litery)

Ještě k celostátnímu setkání

Vážení krajané, jak jsme již uvedli ve Zpravodaji číslo 2, bude dne 20. května v Žatci setkání k 60. výročí ukončení druhé světové války. Sdružení Čechů z Volyně Vás srdečně zve do Lidového domu Pod Střelnici 625.

Vstupné s obědem a občerstvením 150 Kč. Členové našeho regionu hlaste se u svých důvěrníků a ostatní krajané z Čech a Moravy podejte zprávu na tuto adresu: Josef Holec, Dukelská 1964 Žatec, telefon 415 711 614.

Peníze rovněž posílejte na tuto adresu. Prosíme, nejpozději do 10. května. Těšíme se na shledanou!

Za přípravný výbor Kamila Ondrová

Pozvánka

na setkání krajanů a jejich přátel, které se koná dne 14. května 2005 ve 13 hodin v sále Klubu Univerzity obrany v Brně, Šumavská č. 4 zastávka tramvaje č. 1 Šumavská,

Program:

1. Přivítání hostů
2. Připomínka 60. výročí ukončení II. světové války
3. Prodej členských známek na rok 2005
4. Prodej knih
5. Pohoštění a volná zábava při harmonice

Zváni jsou i Vaši přátelé.

Za organizační výbor reg. Brno

J. Kučera a V. Odstrčil

Příběh žijícího krajana z Českého Malína životopis Volfa Borise

Narodil jsem se 13. 6. 1918 v Českém Malíně. Měl jsem 5 sourozenců. Nejstarší bratr Vladimír se narodil v roce 1901. Čtyři sestry byly o něco mladší. Byly to: Anežka, Marie, Stázka a Emílie. Rodiče měli hospodářství, tak jsem chodil do školy jenom 5 let, protože jsem musel pomáhat v hospodářství. Sestry se vdávaly, Anežka provd. Minaříková měla 4 děti, Marie také provdaná Minaříková měla dvě dcery a Stázka Reová měla chlapce a děvčátko. V roce 1938 mi zemřel otec tak jsme hospodařili já, matka a sestra Emílie. Bratr Vláda měl už své hospodářství.

V roce 1938 jsem měl narukovat do polské armády, ale jelikož Němci napadli Polsko, do armády jsem nešel. Tehdy Rusové zabrali část Ukrajiny včetně naší vesnice. Tak jsem byl v roce 1940 odveden do Rudé armády. Museli jsme podepsat smlouvu, že půjdeme do kolchozu. V březnu 1941 jsme museli s Josefem Řepíkem z Malína narukovat do Ostrožce na vojenské velitelství. Odtud nás koňmi odvezli do Dubna, později vlakem do Křemence, kde byla vytvořena vojenská jednotka. Tady jsme prodělali výcvik. Po vypuknutí války část naší jednotky převedli do Orlova. Josef Řepík zůstal v Křemenci a od té doby jsem ho neviděl.

V Orlově byla obrovská kasárna. Němci prováděli velké nálety na Orel, při kterých nakonec zlikvidovali letiště včetně letadel.

Také německá pozemní armáda postupovala. My jsme byli v zákopech, byl jsem zraněn

střepinou granátu. Zranění byli transportováni do týlu. Já jsem byl odvezen do nemocnice v Kirově. Po vyléčení zranění nás poslali na vojenské letiště k jeho obraně. V lednu 1942 nás převedli ke Stalingradu.

Zde jsme se zúčastňovali bojů.

V květnu 1942 jsem ale onemocněl tyfem. Zranění a nemocní byli odvezeni do Saratova do nemocnice. Zde jsem se s velkými horečkami potácel mezi životem a smrtí celý měsíc. Po měsíci, když mě propustili z nemocnice, jsem vážil necelých 40 kg. Zotavenou jsem nastoupil na vojenském hospodářství, kde jsem byl na několika místech. Nakonec jsem byl převeden do Moskvy na ostrahu vojenských skladů. Tady mě v roce 1944 povýšili na četaře.

První dopis domů jsem mohl poslat až v roce 1944, po měsíci přišla odpověď od příbuzných. Napsali, že Malín byl v červenci 1943 vypálen a že se zachránila jenom matka. Ve druhém dopise od příbuzných jsem se dozvěděl, že v Rovně je velitelství České armády a mnoho Čechů tam odchází. Napsal jsem, že bych také rád do Svobodovy armády, ať tam předají mou adresu. Na velitelství skutečně přišla žádost o mém přeražení, ale komisař si mě zavolaal a řekl, že sovětská armáda je lepší, a že s přeražením nesouhlasí, a tak jsem zůstal v Moskvě až do dubna 1946.

Teprve pak jsem mohl domů do Českého Malína, kde mě čekala sedmdesátiletá matka, část budov u nás našťastí zůstala, tak jsem koupil koně a začal hospodařit. Na podzim 1946 přijela česká komise, tak jsme také jako ostatní Češi chtěli do Československa, což se v únoru 1947 uskutečnilo. Tak jsme 15. 3. 1947 přijeli do Šumperka. Asi po měsíci pobytu ve středisku jsme se usídlili ve Vernířovicích. Zde jsem se také 7. 11. 1947 oženil s Ninou Čajukovou. V roce 1948 se nám narodila dcera a později po přestěhování do Loučné i syn.

NAŠI JUBILANTI ...

Region Litoměřice

Jména krajanů, kteří se v druhém čtvrtletí 2005 dožívají významného životního jubilea

70 let: 10. 4. Ornst Rostislav z Malé Zubovštiny, byt. Jablonné p. J., 22. 5. Kuntošová Jiřina z Mirotiny, byt. Lovosice.

80 let: 12. 4. Peterka Jaroslav z Koryt. byt. Roudnice n. L. a 20. 4. Matějovský František z Krošny, byt. Čížkovice.

81 let: 13. 4. Černý Jaroslav z Malé Zubovštiny, byt. Stráž p. R., 18. 4. Volfová Antonie z Mirohoště, byt. Starý Týn a 1. 6. Kholíková Antonie z Mirohoště, byt. Litoměřice.

82 let: 14. 5. Jirsáková Evženie z Dubna, bt. Želetice.

84 let: 25. 4. Bohatcová Lydie z Boratína, byt. Litoměřice a 9. 5. Novotná Slavěna z Mirotiny, byt. Litoměřice.

85 let: 23. 6. Vazač Josef ze Straklova, byt. Litoměřice

86 let: 8. 5. Matuševský Mikuláš z Korostova, byt. Lovosice.

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za výbor regionu jednatelka Anna Holubová

Moravskoslezský region

Dne 25. 5. se dožívá pan Josef Moravec, rodák z Velkého Špakova, 99 let. Pan Moravec byl účastníkem bojů o Duklu. Jeho manželka Anna Moravcová bude slavit 2. 7. 92. narozeniny, rovněž rodačka z Velkého Špakova, oba bytem Fulnek, Kpt. Jaroše 513.

Do dalších let hodně zdraví a životní pohody přeji za region

Dr. Vladimír Samec, předseda
a Marie Seitlová, tajemnice

Region Domažlice

27. 4. bude mít 86. narozeniny moje maminka paní Marie Zajícová. Chodila do školy v Malíně na Ukrajině nyní bytem Doubrava 9 pošta Staňkov. Hodně se ještě na ta léta pamatuje. Hodně štěstí a zdraví do dalších let přeje syn

Region Nymburk, Milovice

V druhé polovině roku 2005 oslaví významná životní jubilea v našem regionu tito naši spoluobčané:

25 let 16. 7. Palamarčuk Valentýn a 22. 6. Mazniková Klára

30 let - 10. 6. Nagorná Marie

45 let - 15. 7. Poláčková Ludmila

50 let - 16. 8. Kužel Jaroslav a 29. 8. Volf Fedor

65 let - 25. 6. Gerasimčuková Lidie

70 let - 16. 6. Koniček Vladimír

75 let 1. 8. Kuželová Marie

Hodně štěstí, zdraví a spokojenosti, stále dobrou náladu a životní pohodu přeje

za výbor regionu A. Mazniková

Region Cheb

V regionu Cheb oslavují v II. čtvrtletí. 2005 životní výročí naši krajané:

24. 4. 75 let Emilie Rampasová ze Sofievky, bytem Cheb-Podhrad. 15. 5. 82 let Anna Holubičková ze Sofievky, bytem Kaceřov. 27. 5. 75 let Vladimír Zýval z Volkova, bytem Nový Kostel. 27. 5. 86 let Marie Perníčková z Volkova, bytem Černošín. 18. 6. 81 let Evženie Floriánová ze Sofievky, bytem Plesná. 10. 6. 75 let Nina Sohová z Cerkvisk, bytem Plesná. 19. 6. 60 let Božena Kaprová z Rohozna, bytem Chodov.

Jméno volyňských krajanů přejeme štěstí, zdraví a mnoho dalších let v životní pohodě.

Ludmila Máčová a Libuše Pancířová

Region Moravský Krumlov

Jubilanti našeho regionu:

Dvořáková Antonie roz. Hálková z Hájenky, nyní Brno, 10. 4. 76 let. Sitar Jaroslav ze Senkevičovy, 1. 5. 78 let. MUDr. Hrabovský Josef, bytem Pohořelice-Smolín, 3. 6. 55 let. Skopíková Emilie roz. Holcová ze Sklíně, nyní Olbramovice, 9. 6. 77 let. Křivánková Anna, roz. Kinská z Leonovky, nyní Krupařovice, 14. 6. 77 let. Nosek Josef ze Zločovecké Nivy, nyní Janovice, 26. 6. 78 let.

K jubileu, kterého se dožíváte, srdečně blahopřejeme a připojujeme i přání stálého a pevného zdraví, dobré pohody, radosti a osobní spokojenosti i do dalších let.

Za výbor regionu Mgr. St. Kounková

Region Žatec

Dodatečně přejí pi Anně Burešové k jejím 75. narozeninám, které slavila dne 26. ledna, a pi Marii Cupalové ze Strojetic, která se dožila 24. 3. 93 let hlavně zdraví a potřebné množství štěstí a životní pohody.

Kamila Ondrová

Ve 2. čtvrtletí se v našem regionu dožívají tito naši členové:

Miroslav Stárek, 4. 4. 85 let, Mělník. Miroslav

Tomeš, 7. 4. 70 let, Žatec. Vladimír Blažek, 15. 4. 75 let, Žatec. Eliška Petráčková, 17. 4. 75 let, Lenešice. Jilje Jidovu, 20. 4. 75 let, Liboňany. Vladimír Anděl, 20. 4. 70 let, Jirkov. Marta Jachňuková, 26. 4. 80 let, Žatec. Irena Zemanová, 27. 4. 75 let, Žatec. Ing. Emil Bureš, 10. 5. 75 let, Holedeč. Boleslav Malý, 18. 5. 80 let, Louny. Věra Vognerová, 19. 5. 93 let, Louny. Dům důchodců. Ludmila Vávrová, 23. 5. 75 let, Nepomyšl. Olga Špatenková, 7. 6. 85 let, Pšov. Anna Vránová, 17. 6. 65 let, Razice. Všem oslavencům hodně moc zdravíčka do dalších let, štěstí a spokojenost.

přeje za region Kamila Ondrová

S blahopřáním jubilantům se připojuje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...**Klučov, Český Brod**

Všem přátelům a známým oznamujeme, že zemřel p. Josef Cinegr. Narodil se v roce 1921 v obci Hrušvice v okrese Rovno. Během 2. světové války se dobrovolně přihlásil do armády gen. Ludvíka Svobody. Byl zařazen do 2. paradesantní brigády pluk. Přikryla, která se účastnila bojů o Dukelský průsmyk a později jako výsadkář na pomoc SNP. Po válce žil ve vesnici Kličín nedaleko Žatce, kde se oženil a založil rodinu. Ve svých 42 letech se celá jeho rodina přestěhovala do Libčic nad Vltavou. Zde otec pracoval opět v zemědělství jako traktorista. Dožil se 83 let. Zemřel 30. 3. 2005 v kruhu rodinném.

Děkujeme za tichou vzpomínku.

Za rodinu Zdeněk Cinegr

Region Mohelnice

Dne 28. března 2005 v nedožitých 97 letech zemřela paní Marie Šimsová z Moldavy, nyní bytem v Jeseníku.

Výbor regionu projevuje tímto pozůstalým upřímnou soustrast.

Za region Machovská

Region Nymburk, Milovice

Oznamujeme Vám, že dne 2. dubna 2005 zemřela ve věku 86 let naše krajanka Emilie Vlačířová z Malé Zubovstiny.

Prosíme ty, kdo jste ji znali, věnujte jí s námi tichou vzpomínku.

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Za výbor regionu A. Mazniková

Region Šternberk

V našem regionu nás opustili tito naši členové: Komsa Svatoslav z Paseky č. 6 ve stáří 87 roků. Pěničková Helena, roz. Uhlířová z Hlinska, byt. Šternberk ve stáří 85 roků. Kovář Jiří z Novokraje, bytem v Šternberku 81 roků.

Upřímnou soustrast rodinám.

Ráza Viktor

Všem pozůstalým projevuje svou účast i redakce Zpravodaje

DARY, došlé na konto SDRUŽENÍ Březen 2005**Moravskoslezský region:**

Vilém Jersák, Hodoňovice 500 Kč

Region Praha:

D. S. Praha 200 Kč

Region Žatec:

manželé Tomešovi, Žatec 200 Kč, Jiřina Zetková, Žatec 50 Kč, Pavlína Havelková, Podbořany 100 Kč a Jaroslav Horník, Planá n. Lužnicí 200 Kč

Region Chomutov:

Helena Slavíková, Chomutov 100 Kč a Josef Vejnar, Chomutov 100 Kč

Region Domažlice:

Marie Zajícová, Doubrava 200 Kč

Region Rakovník:

Anna Pitrová, Šanov 100 Kč, Bohumila Marešová, Šanov 100 Kč a Jindřich Kučera, Šanov 50 Kč

Poznámka hospodářky: Prosím o upřesnění jména dárce, který poslal 30. 3. t. r. 650 Kč na mou adresu. Nepodařilo se mi, bohužel, rozluštit ani jméno ani adresu dárce. Prosím o čitelnou zprávu, abych mohla tohoto dárce uvést ve Zpravodaji!

Severoamerický region:

S. J. Čičo, členské 10 USD, tisk 5 USD. G. Pospíšil, členské 10 USD, tisk 20 USD. S. Pospíšilová, členské 10 USD. G. Pospíšil, členské 10 USD. V. Pospíšil, členské 10 USD, tisk 5 USD. M. Pospíšilová, členské 10 USD. L. Raicinová, členské 10 USD, tisk 20 USD. V. Foitík, členské 10 USD, tisk 5 USD. J. M. Richard, členské 10 USD, tisk 10 USD. J. Tousek, členské 14 CAD, tisk 6 CAD. V. Vrána, členské 14 CAD, tisk 11 CAD. J. Novák, členské 14 CAD, tisk 16 CAD. D. Jersák, členské 14 CAD, tisk 11 CAD. M. Uglíš - Uhlířová, členské 14 CAD, tisk 16 CAD. J. Nesvadba, členské 14 CAD, tisk 11 CAD. W. Shantora, členské 14 CAD, tisk 11 CAD. M. Jelinek, členské 14 CAD, tisk 11 CAD. J. Kucera, členské 14 CAD, tisk 6 CAD. S. Kubeš, členské 14 CAD, tisk 6 CAD. A. Bennett-Odstrčil, členské 14 CAD, tisk 6 CAD. E. Englová, členské 14 CAD, tisk 11 CAD. Rev. J. Novák, členské 14 CAD, tisk 11 CAD. J. Hynek, členské 14 CAD, tisk 6 CAD. A. Lešák, členské 14 CAD, tisk 6 CAD. A. Jasanský, členské 14 CAD, tisk 11 CAD. V. Tichá-Kytlová, členské 14 CAD, tisk 6 CAD. J. Kytl, členské 14 CAD, tisk 11 CAD. Příspěvky nečlenů: Jiří Prokůpek 20 CAD, Josef Dvořák 20 CAD.

Všem dárům za jejich dary ze srdce děkuje vedoucí regionu Jerry Kytl

A k díkům za štedré dary z domova i ze zahraničí se připojuje i SČVP a redakce Zpravodaje

Příspěví na vycházení Zpravodaje a jeho distribuci.

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárů na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800. Čs spořitelna a.s. - Rybářská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení:** Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25.04.2005